

Kun. Dr. KAZIMIERAS REKLAITIS, M.I.C.
(1887.X. 22-1967.X.21)

KUN. KAZIMIERAS RĖKLAITIS, M.I.C.

(1887.X.22-1967.X.21)

Netrukus po vysk. Prano Brazio, M.I.C., mirties, tais pačiais 1967 metais ir tame pačiame mieste spalį 21 d. Viešpats pasiėmė pas save ir kitą kilnią sielą — kun. Kazimierą Rėklaitį, M.I.C. Juodu abu ir buvo palaidoti tame pačiame marijonų kape, Romos *Campo Verano* kapinėse.

Kaip vysk. Pranas Brazys švitėjo savo iš vidaus plaukiančiu dvasiniu gyvenimu, taip kun. K. Rėklaitis — savo gyvenimu pagal vienuoliškus nuostatus. Iš jo pavyzdingo ir gerai suprasto vienuolinio gyvenimo aplink jį skleidėsi jo visus patraukias žmoniškumas ir artimo meilė.

Jo tėvas Martynas Rėklaitis iš profesijos buvo mokytojas, baigęs Veiverių mokytojų seminariją, bet vėliau tapęs valdininku ir užtat pagal tarnybos vietą turėjęs kilnotis iš vietos į vietą. Motina Viktorija Chelminskaitė buvo kilusi iš Augustavo mozūrų. Kazimieras gimė Sintautuose, Šakių apskr. 1887 m. spalį 22 d., bet netrukus tėvai turėjo keltis pirma į Vilkaviškį, o paskui į Marijampolę, kur tėvas gavo referento prie apskrities valdybos, o nuo 1905 m. apskrities viršininko pagelbininko vietą. Tad Kazimieras keturių brolių tarpe užaugo ir pradėjo mokslus Marijampolėje, kai ten mokė Motiejus Endziulaitis.

Baigęs gimnazijos 6 klases, 1904 m. įstojo į Petrapilio kunigu seminariją.

Seminarijoje būdamas jau pradėjo rašyti. Parašė keletą straipsnelių į seminarijos laikraštį *Wiadomości Seminaryjne*. Seminariją baigė trečiuoju mokiniu turėdamas 21 metus amžiaus. Dar buvo per jaunas priimti kunigystės šventimus. Geriausia išeitis buvo tęsti studijas. Joms tęsti kaip vienas geriausių mokinių gavo stipendiją pačioje Petrapilio akademijoje, tačiau jos vadovybė jam pasiūlė vykti studijoms į Romą. Romoje, naudodamasis kunigaikš-

čio Oginskio stipendija, apsigyveno Germanicum-Hungaricum kolegijoje (bendrautyje klierikams) ir lankė Gregorianumo universitetą. Jame pirma gavo filosofijos, o paskiau ir teologijos daktarata pažymiu *cum laudé*, parašydamas pas prof. Yan Laak, nors tada ir nebūtinai privaloma, disertacija, *Dievo karalystė Jėzaus pamokiniuose* lietuviškai. Kun. Pr. Kuraičio paprašytas, jos dalį atspausdino *Vadove*. Kita disertacijos dalis, užėjus karui, žuvo dar nebaigta.

Romoje būdamas, pradėjo rašyti ir daugiau lietuviškai. Rašė korespondencijas į *Šaltinį*, o paskiau ir straipsnius į tą patį *Šaltinį* ir *Vadovą*. Išvertė ark. Teodorovičiaus kalbą, pasakytą Armėnų Episkopato Sinodo Komoje proga, straipsnį apie pašaukimą ir kita.

1913 m. spalio 28 d. kardinolo Basilio Pompilli buvo išventintas Romoje Germanicum'o bažnyčioje kunigu. Pirmąsias Mišias atlaikė lapkričio 1 d. šv. Petro bazilikoje.

1914 m. liepos 13 d. išvyko į Lietuvą. Pakeliui su studijų draugais aplankė ižymesnes vietas. Grįžęs Marijampolėn, atlaikė 1914 m. rugpiūčio 2 d. iškilmingas primicijas, suteikdamas Romoje išsirūpintą šv. Tėvo palaiminimą. Kelionės metu į Lietuvą patyrė karo paskelbimą tarp Austro-Vengrijos ir Serbijos. Primicijų išvakarėse Vokietija paskelbė karą Rusijai.

1914 m. rugsėjo 16 d. atvyko į Petrapilį, kur buvo skirtas dėstyti seminarijoj moralinės teologijos ir vikarauti katedros parapijoj. Nemėgdamas moralinės teologijos, ją pakeitė į dogmatinę teologiją, apsimainydamas dėstomais dalykais su savo studijų draugu kun. Ign. Svirskiu, dabartiniu Siedlce Lenkijoje vyskupu ¹. Kad geriau galėtų pasiruošti dėstymui, išsiprašė išlaisvinamas iš vikaravimo pareigų.

Petrapilyje smarkiai įsijungė į pastoracinę ir visuomeninę lietuvių tarpe darbą. Pastoviai aptarnavo lietuvius parapijoje Liesnoje, dalyvavo Šv. Zitos draugijoje. Dirbo taip pat Lietuvių Draugijoje Nuo Karo Nukentėjusiems Šelpti Petrapilyje. Buvo oficialiu *Vado* redaktoriumi. Vadovavo Šv. Povilo draugijos merginoms, kurios ruošėsi sukurti vienuolyną spaudos reikalams. Tų merginų dalis prisidėjo paskui prie arkiv. Jurgio Matu-

---

¹ Leidinį bespausdinant, miręs 1968 m. kovo mėn. pabaigoje.

laičio-Matulevičiaus ikurtų ir vėliau Marijampolėje kun. Iv. Rėklaičio globojamų Vargdienių Seserų. Darbavosi plačią veiklą išvysčiusioj *Liaudies Sajungoj*. Dalyvavo visos Rusijos tremtinių lietuvių seime Petrapilyje. Daug padėjo tremtiniams lietuviams išduodamas liudijimus sugrižti į Lietuvą.

1918 m. iš Petrapilio sugrižo į Lietuvą ir, susitikęs su kun. Jurgiu Matulaičiu-Matulevičium, įstojo į Marijonų atgaivintą Kongregaciją. Naujoku būdamas, turėjo progos palydėti naujai paskirtą Vilniaus vyskupą Jurgį Matulaitį-Matulevičių į Vilnių į ingreso iškilmes.

Marijampolėje praleido 1918-1923 metus. Ėjo naujokų vedėjo, mokytojo *Žiburio* gimnazijoje pareigas bei padėjo parapijos darbuos, tačiau daugiausiai pasidarbavo beglobodamas ir bepadėdamas išsitvirtinti vienuoliniame gyvenime naujai ikurtoms Vargdienių seserims.

1923 m. įvykusios Dancige marijonų kapitulos buvo paskirtas į Ameriką, kur jau buvo keletas marijonų, naujokyno vedėjo pareigoms. Netrukus turėjo perimti *Laivo* redagavimą. Jame sustiprino klausimų ir atsakymų skyrių, geriau suorganizavo jo platinimą ir įvedė vaikų skyrių. Nuo 1924 m. turėjo būti ir vienu *Draugo* redaktorių. Pamažu prisidėjo ir kitos pareigos : lietuvių kalbos mokymas Čikagos Mundeleino kunigų seminarijoj, pagalba parapijose, aukų rinkimas Lietuvos Vargdienių seselėms. 1924 m. Čikagoje išleido brošiūrą *Vargdienių Seselių Vienuolija*.

1925 m. arkiv. J. Matulaičiui-Matulevičiui pritariant, marijonų generalvikaro kun. Pr. Bučio buvo pašauktas vykti į Romą. Čia jam buvo pavesta organizuoti marijonų vadovybės ir klierikų būstinės ikūrimą, kai pats marijonų vyriausiasis vadovas arkiv. J. Matulaitis-Matulevičius, paskirtas vizitatoriumi, turėjo grįžti į Lietuvą. Romoje kurį laiką tebuvo tik jis vienas marijonas ir atliko marijonų ir Vizitatoriaus Lietuvai reikalus prie Apaštalų Sosto.

Romoje kun. K. Rėklaitis buvo visą laiką lietuvių, kurie tik atvykdavo į Amžinąjį Miestą, globėjas ir vadovas. Jis rūpinosi Lietuvos vyskupų Romoje priėmimu ir jiems gelbėdavo reikalus atliekant. Arkiv. J. Skvireckui išrūpino anksčiau, negu nustatytą data arkivyskupišką palijų. Vedžiojo iš Lietuvos atvykstančių maldininkų grupes, jiems išrūpindavo audiencijas pas šv. Tėvą ir t.t. Aprūpindavo Romoje gyvenančių lietuvių dvasinius reikalus,

pravesdavo jiems pamaldas ir rekolekcijas pirma nuo 1927 iki 1933 m. Santa Maria di Loreto bažnyčioje prie Foro Traiano, o paskui jau pačių marijonų savoje koplyčioje jų išigytoje kolegijoje.

Suprantama, didžiausių jėgų dalį turėjo skirti marijonų reikalams, kurių Romoje jis, galima sakyti, buvo vedėjas ir judrioji širdis, nors oficialiai ir neužėmė vyriausiojo vadovo vietos. Čia visų pirma jam teko surasti, išnuomoti ir paruošti apsigyvenimo vietas, kurias marijonai 1925-1932 m. laikotarpy turėjo pakeisti bent penketų kartų. Ant jo pečių gulė ekonominio rūpesčio našta. Kun. K. Rėklaitis surado ir nupirko ir dabartinę marijonų būstinę.

Kun. K. Rėklaitis dalyvavo visose Romos marijonų kapitulose. Paaukojo daug jėgų išaiškinant juridinę atgavintų marijonų padėtį ir išgaunant senųjų marijonų turėtų išskyrimo iš vyskupų valdžios privilegijų. Praleidęs didelę savo gyvenimo dalį Romoje, daugelio reikalų pulsą jautė geriau negu kas kitas ir mokėjo jų išsprendimų išgauti greičiau ir palankesne prasme. Pavyzdžiui, kai Podlachijos vysk. Henrikas Przewdzieckis atvyko 1928 m. į Romą ir prašė iš šv. Vienuolių Kongregacijos, kad būtų jo vyskupijoje tęsiami senieji «baltieji» marijonai, kun. K. Rėklaitis daug vargo padėjo, kad padėtis būtų taip išaiškinta, kokių užtvirtinimų iš Apaštalų Sosto buvo gavęs marijonų atgavintojas ark. J. Matulaitis-Matulevičius, būtent, kad tik atgavintieji marijonai yra tikrieji senųjų marijonų tęsėjai.

Panašiai kun. K. Rėklaitis iš naujo išrūpino atgavintų marijonų išskyrimo iš vyskupų valdžios (egzempcijos) privilegijų, kurių turėjo senieji marijonai. Tuo reikalu parašė prašymų šv. Tėvui Pijui XI jojo 50 metų kunigystės jubiliejaus proga 1929 m.

Lygiai kun. K. Rėklaitis gynė ir savo asmenišką teises. Kai jam buvo siūloma 1928 m. užimti Kauno Teologijos-Filosofijos fakultete apologetikos profesoriaus vietą ir kun. P. Būčys buvo besutinkęs, jis atsisakė, nes jautė, kad daugiau naudos padarysių marijonams likdamas Romoje, negu užimdamas profesoriaus vietą, nuo kurios jis jautėsi per daug nutolęs.

Daugumų reikalų atlikti jam gelbėjo jo taktiškas ir mielas elgesys, kurio dėka buvo išsigijęs Romoje daugybę draugų, ypač Vatikane dirbančių asmenų tarpe. Palaikė gerus santykius su Lietuvos atstovybėmis ir su visais Romoje gyvenančiais lietuviais. Buvo susidraugavęs su Vatikano nuncijumi Lietuvai arkiv. Rikardu

Bartoloni. Su juo bendravo Romoje ir su juo lankė įvairias vietas Lietuvoje būdamas jo vertėju.

Iš Romos laikas nuo laiko turėdavo parvykti į Lietuvą, bet jau ilgiau joje pagyventi neteko. Kiek ilgiau už Romos ribų prabuvo tik Amerikoje paskutinio karo metu 1940-1947 m., kai ten buvo paskirtas Amerikos Šv. Kazimiero marijonų provincijos vizitatoriumi ir provincijos vyresniuoju. Grįžęs į Romą, vėl ėjo įvairias marijonų generaliniame name pareigas, buvo vyriausiuoju sekretorium, prokuratoriumi, ekonomu, patarėju.

1953 m. buvo išrinktas Marijonų Kongregacijos Generaliniu Postulatoriumi. Tuoju pradėjo Marijonų Kongregacijos atgaivintojo arkiv. Jurgio Matulaičio-Matulevičiaus beatifikacijos bylą Romos Vikarijate, o vėliau atgaivino jau XVIII amž. pradėtas, bet sutrukdytas, senųjų marijonų ikūrėjo Dievo tarno Stanislovo Papčinskio ir Dievo tarno Kazimiero Višinskio bylas. Arkiv. J. Matulaičio-Matulevičiaus beatifikacijos eigoje baigė ordinarinę bylą Romos Vikarijate ir ją privedė prie perkėlimo į Apaštalų Sostą, kurio dekretas buvo pasirašytas šv. Tėvo Pauliaus VI 1967 m. vasario 9 d.

Eidamas postulatoriaus pareigas, *Laive* pradėjo *Beatifikacijos bylos žinių* skyrių. Šalia tiesioginių postuliacijos darbų, kaip tai raštų paruošimo, liudininkų sukvietimo, proceso skyrių atidarymo Šveicarijoje, Belgijoje ir Amerikoje, pasirūpino, kad Dievo Tarno raštų dalis, kurių dauguma dar yra rankraščiuose, bei kitų raštai apie jį būtų išversti į įvairias kalbas, kaip tai italų, anglų, ispanų, lenkų. Pasirūpino, kad apie ark. Jurgį būtų parašyta biografija *Innamorato della Chiesa*.

Nuo 1908 metų pradėjo vesti savo gyvenimo dienoraštį arba bent savo atlaikytų rekolekcijų užrašus, kurių yra palikęs apie 25 sąsiuvinius. Išrinktas postulatoriumi, rašė postuliacijos laikotarpio dienyną, kurio paliko 4 sąsiuvinius.

1930 m. gruodžio 8 d. Šv. Tėvo Pijaus XI buvo apdovanotas sidabriniumi *Bene merenti* medaliu.

1954 m. gruodžio 30 d. Romoje dalyvavo inicijatorių grupėje atgaivinti L. K. M. Akademiją. Pradėjęs vis labiau negaluoti savo širdimi, pamažu turėjo atsisakyti nuo veiklesnio visuomeninio gyvenimo. Dėl savo amžiaus ir sveikatos negalavimų, 1967 m. gegužės 2 dieną atsisakė nuo postulatoriaus pareigų.

1967 m. spalio 21 d., savo amžiaus 80 metų sukaktuvių išvakarėse, 2 val. ryto pasijutęs blogai, pasiskambino telefonu saviešiams ir, širdžiai atsisakius toliau tarnauti, savųjų dvasiniai aptarnautas, užbaigė savo žemiškąjį Dievo tarnybos gyvenimą.

Visiems su juo susitikusiems buvo be galo paslaugus, draugiškas ir mielas. Savo vienuoliniame gyvenime stengėsi kuo geriausiai įvykdyti visa, ko reikalauja vienuolinio gyvenimo tvarka, ir tuo paliko pavyzdį, kaip vienuolinis gyvenimas suteikia mielą charakterį ir našius darbo vaisius.

RAŠTAI

1. *Dievo karalystė Jėzaus pamokiniuose*, žr. *Vadovas*, 1914 m. 65 nr., 19-33 psl. ; 66 nr. 73-80 psl. ; 67 nr. 153-166 psl. ; 68 nr., 203-213 psl. ; 69 nr., 28-41 psl.
2. *Trumpas mąstymo būdas su refleksija ir ypatingės sąžinės sąskaitos pavyzdys*, Marijampolė 1919.
3. *Trumpas vienuolinių apžadų katekizmas*, Marijampolė 1919, 26 psl.
4. *N.P.Š.P.M. Vargdienių Seselių Vienuolija*, Chicaga 1924.
5. *Kun. Kazimiero Rėklaicio, M.I.C.*, Atsiminimai, surašė prof. ZENONAS IVINSKIS Romoje 1950.VIII.21-1951.III.8 d., papildė ir perrašė *Atsiminimų pasakotojas*, (mašinėraštis), 207 psl.
6. *Memoriae personates de contactibus habitis cum Servo Dei Georgio Matulewicz- Matulewicz*, 19 psl. (mašinėraštis).
7. *Lietuvybė Petrapilio kunigų Seminarijoje*, žr. *Lux Christi*, 1952 m. 4 (7) nr., 15-20 psl.
8. *Articoli per il processo informativo del servo di Dio Giorgio Matulewicz- Matulevičius*, Roma 1953, 60 psl.
9. *Il servo di Dio Giorgio Matulewicz- Matulevičius, arcivescovo tit. di Aduli, riformatore della Congregazione dei CC. BB. Mariani, 1871-1927. Profilo biografico*, Roma [1956] 49 psl.
10. *Susitikimas su šv. Tėvu Pijum X*, žr. *Lux Christi*, 1957, m. 2 nr., 135-140 psl.
11. *Atsiminimai is Petrapilio veiklos*, žr. *Tautos praeitis*, I t., Chicaga 1959, 65-77 psl.
12. *Svarbioji lietuvių byla*, žr. *Šaltinis*, 1964 m. 1 (14) nr., 22-23 psl.
13. *Lietuvio kelias į šventuosius*, (pasikalbėjimas), žr. *Tėviškės Žiburiai*, 1954.IX.2d. 34(243) nr.

Be to, yra likęs Romos studijų laikų 1908-1913 m. dienoraštis, o nuo to laiko daugiausia kasmet atlaikytų rekolekcijų užrašai bent iki 1965 metų, viso 25 sąsiuviniai ; sakytos konferencijos, mąstymai, rekolekcijos; postuliacijos laikotarpio dienynas nuo 1953 iki 1967 m.

Bibliografija

1. R. KRASAUSKAS, *Kun. Dr. K. Rėklaitis, 70 m. gyvenimo kelionė*, žr. *Lux Christi*, 1957 m. 4 nr., 372-376 psl.
2. S. MATULIS, *Šviesiojo Vilniaus vyskupo sandarbininkas*, žr. *Draugas*, 1957 m. 274 nr.
3. S. MATULIS, *Rėklaitis Kazimieras*, žr. *Lietuvių Enciklopedija*, XXV t., S. Boston 1961, 96-97 psl.
4. ZENONAS IVINSKIS, *Padre Casimiro, Tėvo Kazimiero Rėklaičio, MIC, 75 m. sukakčiai (1887.X.22-1962.X.22)*, žr. *Aidai*, 1962 m. 9 nr., 424-426 psl.
5. *Vilniaus vyskupo sandarbininkas*, žr. *Šaltinis*, 1964 m. 1 (14) nr., 21-22 psl.
6. JONAS PETRĖNAS ; *Kun. dr. Kazimieras Rėklaitis, MIC, Dievo Tarnu arkiv. Jurgio Matulaičio beatifikacijos bylos postuliatorius : - Lietuva laukia naujo šventojo*, žr. *Draugas*, 1956.IV.25 d. 97 nr.

Roma, 1968.11.29 d.

J. DUOBA, M. I. C.